

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 461/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa **Spoločnosti Ľudí dobrej vôle, občianskeho združenia**, Mäsiarska 13, Košice, IČO 00 695 246, zastúpeného advokátskou kanceláriou Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, IČO 45 976 856, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Roman Dula, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 CoE 45/2020 z 24. mája 2021 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ vystupuje pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) ako povinný v exekučnom konaní vedenom na základe návrhu oprávnenej Slovenskej republiky (ďalej aj „oprávnená“) pod sp. zn. 20 Er 2515/2014. Exekučným titulom je rozhodnutie Správy finančnej kontroly Košice č. 6/4815/2012/156 z 30. septembra 2013 v spojení s rozhodnutím Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/024550/2013-243/926 z 22. novembra 2013, ktorými bol oprávnenej priznaný nárok na peňažné plnenie (odvod za porušenie finančnej disciplíny pri hospodárení s poskytnutými prostriedkami, pozn.) vo výške 2 779,35 eur a penále vo výške 0,1 % z odvodu denne od 18. decembra 2013 do zaplatenia odvodu. Okresný súd vydal

9. mája 2014 poverenie č. 5802 080557 na vykonanie exekúcie, v ktorom bola oprávnená označená ako „*Správa finančnej kontroly Košice, IČO 00894486, Komenského 52, 040 01 Košice*“. Takýmto spôsobom bola oprávnená označovaná aj v nasledujúcich podaniach exekútora a súdov až do času zániku Správy finančnej kontroly a jej nahradenia Úradom vládneho auditu, ktorý bol ako oprávnený označovaný následne.

3. Uznesením z 30. januára 2020 okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov účinného do 31. marca 2017 (ďalej len „návrh na zastavenie“) a sťažovateľovi nepovolil odklad exekúcie. Za oprávnenú bola v uznesení označená Slovenská republika, zastúpená Úradom vládneho auditu. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z 30. januára 2020 ako vecne správne a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

4. Okresný súd v uznesení z 30. januára 2020 opísal priebeh konania, ako aj obsah návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, citoval relevantnú právnu úpravu. Uviedol rozhodnutia, ktorými boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti exekúcii, a skorší návrh na zastavenie exekúcie. Upriamil pozornosť na potvrdzujúce uznesenie krajského súdu č. k. 13 CoE 49/2018 z 30. apríla 2018, v ktorom je uvedené, že nástupcom pôvodnej oprávnenej (Správa finančnej kontroly) sa stal Úrad vládneho auditu podľa zákona č. 357/2015 Z. z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o finančnej kontrole“), a preto návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Nepovažoval za podložený dôvod neprípustnosti a zastavenia exekúcie, že exekúcia sa vykonáva v prospech orgánu verejnej moci, ktorému vymáhaný nárok nepatrí, zároveň preto ani odklad exekúcie nepovolil.

5. Krajský súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsiahlo citoval z relevantných právnych predpisov [Exekučný poriadok, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“), zákon č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení účinnom do 31. decembra 2015, zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon o finančnej kontrole, Civilný sporový poriadok]. Stotožnil sa s argumentáciou oprávnenej, že v exekučnom konaní mala byť pohľadávka štátu vymáhaná v prospech Správy finančnej kontroly Košice ako subjektu oprávneného z exekučného titulu, keďže ide o pohľadávku štátu. Správa finančnej kontroly pri označení oprávnenej v návrhu na vykonanie exekúcie špecifikovala, že vystupuje v mene štátu ako správca pohľadávky. Krajský súd sa stotožnil s názorom oprávnenej, že Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu podľa zákona o správe majetku štátu, ktorí môžu nadobúdať majetok len do vlastníctva štátu.

6. Podľa názoru krajského súdu je zrejmé, že od začiatku bola oprávnenou Slovenská republika, ktorá bola zastúpená správcom majetku štátu. Nesprávne označenie oprávnenej v poverení je možné opraviť. V návrhu na vykonanie exekúcie bolo označenie oprávnenej správne, súd nemal dôvod vyzývať na odstránenie väd návrhu. Správne bolo označenie oprávnenej okresným súdom

v uznesení z 30. januára 2020, je v súlade s návrhom na vykonanie exekúcie, nejde o zmenu účastníka konania a takéto označenie vyplýva zo zákona. Zastavenie exekúcie pre takéto označenie by bolo prílišným formalizmom, v nesúlade s princípom spravodlivého procesu a právom na súdnu ochranu. Nevyhovenie návrhu na zastavenie považoval za správne rozhodnutie okresného súdu. Nesprávne označenie oprávnenej v jednotlivých rozhodnutiach súdu nemá žiaden vplyv na to, kto bol v skutočnosti oprávnenou (Slovenská republika zastúpená správcom pohľadávky podľa zákona o správe majetku štátu). Nesprávne označenie oprávnenej súdom je chybou v písaní, ktorú je možné kedykoľvek opraviť, a nie je procesnou zmenou. Je nesporné, že od začiatku súd konal so Slovenskou republikou a s orgánom konal len ako so správcom pohľadávky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ argumentuje v ústavnej sťažnosti, že je v rozpore so zákonom, svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Práva sťažovateľa boli porušené, pretože napriek existencii dôvodov na zastavenie exekučného konania je proti sťažovateľovi naďalej vedená neoprávnená exekúcia, neoprávnené je postihovaný jeho majetok. Krajský súd sa nevysporiadal so zásadnými argumentmi sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny) uznesením krajského súdu potvrdzujúcim uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie a o nepovolení odkladu exekúcie.

III.1. K porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

9. Na tomto mieste je vhodné zdôrazniť, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každého návrhu skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podmienkou toho, aby ústavný súd pristúpil k meritórnemu prejednaniu ústavnej sťažnosti, je vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy, ktorých uplatnenie

sťažovateľovi právny poriadok priznáva. Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi v exekučnom konaní nie je prípustný ďalší opravný prostriedok proti napadnutému uzneseniu krajského súdu (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku, tiež napr. I. ÚS 74/2019, II. ÚS 185/2018).

11. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Rovnako aj obsah základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny má v zásade totožný obsah ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

12. Ústavný súd preto preskúmal ústavnú sťažnosť s osobitným zameraním na argumentáciu namietajúcu nedostatky napadnutého uznesenia krajského súdu. Sťažovateľova argumentácia je stručná, ide o opakovanie jeho argumentov z návrhu na zastavenie exekúcie a z následného odvolania. Trvá na tom, že boli naplnené dôvody na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na jej zastavenie. V tomto smere ide o otázku aplikácie jednoduchého práva. Krajský súd mal posúdiť zákonnosť vedenia exekúcie vzhľadom na pred ním stojace odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie.

13. Prípadné porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extenzívnom rozpore s princípmi spravodlivosti, môže byť spôsobilé zasiahnuť do základných práv. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí tvorí osobitný druh civilného procesu, patrí do právomoci všeobecných súdov a orgánov určených osobitným zákonom. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 36 ods. 1 listiny), a preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona.

14. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s uznesením okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie a pre ktoré nebolo odvolanie sťažovateľa dôvodné. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bližšie nereaguje na podrobnú argumentáciu krajského súdu. Ústavný súd považoval tento okruh námietok sťažovateľa za neopodstatnený. Úvahy krajského súdu sú dostatočné na to, aby ich ústavný súd mohol preskúmať. Hlavná námietka sťažovateľa týkajúca sa označenia subjektu vystupujúceho na strane oprávneného bola krajským súdom pomerne rozsiahle analyzovaná. Odkaz na ustanovenie osobitného zákona dáva dostatočne presvedčivú odpoveď na pochybnosti sťažovateľa o subjekte, ktorý vystupuje ako oprávnený. Záver krajského súdu o zistenej chybe v označení oprávnenej, ktorá sa preniesla do rozhodnutí súdu od poverenia na vykonanie exekúcie až po ďalšie rozhodnutia predchádzajúce uzneseniu okresného súdu z 30. januára 2020, je založený na rozumnom vyhodnotení obsahu jednotlivých listín, ktoré sú obsahom spisu. Vyvodený záver preto nie je ani v extrémnom nesúlade so skutkovým stavom. Krajský súd svojím názorom fakticky otvoril možnosť, aby bol v poverení uvedený nedostatok v označení oprávnenej odstránený pre vylúčenie

d'alších pochybností a spätné dosiahnutie „právnej čistoty“. Sťažovateľ bližšie neuviedol, s ktorými zásadnými (odvolacími) argumentmi sa krajský súd nevysporiadal.

15. Krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu nevyhovelo a toto potvrdil. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

16. Z už uvedených dôvodov podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach tohto prípadu nie je dôvod, aby ústavný súd zasahoval do rozhodnutia krajského súdu (ako exekučného súdu) o odvolaní sťažovateľa. Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením práva na spravodlivý proces a napadnutým uznesením krajského súdu považoval ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti za zjavne neopodstatnenú, čo odôvodňuje jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva vlastniť majetok:

17. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Libor DUEĽA
predseda senátu